

der er nedsat med mindre end 1/3, fra understøttelse, og således i visse situationer vil kunne føre til, at arbejdstiden af understøttelsesmæssige grunde nedsættes mere end beskæftigelsesmæssig nødvendigt. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet, således at dagpengeretten for personer, der arbejder på nedsat tid, herefter alene afgøres efter § 59, stk. 1.

Ændringen skønnes ikke at medføre merudgifter.

Til nr. 7.

Fra 1. april 1967 ændredes refusionsordningen mellem det offentlige og kasserne således, at staten ydede kasserne fuld refusion af disses understøttelsesudgifter i det foregående finansår, jfr. lov nr. 40 af 22. februar 1967.

Kasserne indbetalte til gengæld til staten de i loven fikserede medlemsbidrag.

Denne ordning indebar, at staten overtog hele risikoen ved forøgede understøttelsesudgifter ved stigende ledighed, hvorefter kasserne ikke længere havde behov for at opsamle formuer.

Der indførtes derfor en ordning, hvorefter en kasse, som ejer formue er berettiget til at anvende årligt indtil 10 pct. af formuen, således som denne er opgjort pr. 1. april 1967 til dækning af administrationsudgifter og til nedsættelse af de medlemsbidrag, der ellers efter den nugældende § 76, stk. 1 og 2, skulle være betalt af medlemmerne.

Efter forslaget forhøjes kassernes mulighed for forbrug af deres egen formue fra 10 til 15 pct.

Ændringen vil ikke medføre merudgifter, men

alene betyde at kasserne på et tidligere tidspunkt må gøre brug af bestemmelsen i § 79, stk. 2 om a conto-refusion til kasser, som ikke råder over tilstrækkelige reserver til at afholde udgifterne til dagpenge m. v. for hele regnskabsåret.

Til nr. 8.

Ved ændringen pr. 1. april 1971 af loven af 24. marts 1970 forlængedes gyldigheden af § 111 med endnu 1 år, idet overvejelserne i landsarbejdsnævnet og arbejdsdirektoratet omkring nyuddannedes ret til dagpenge ikke var afsluttet på dette tidspunkt.

Disse overvejelser, hvori også arbejdsløshedskassernes samvirke har været inddraget, har endnu ikke resulteret i forslag til en varigere ordning, der har kunnet opnå almindelig tilslutning, men alene i forslag om forlængelse med yderligere 1 år.

Det er ikke uden betænkelighed at forlænge en overgangsordning, der var tænkt kortvarig, idet dette kan skabe uberettigede forventninger om en varigere ordning af lignende karakter for de voksenalterlinge m. fl., som ved § 54 sammenholdt med § 111 pr. 1. april 1970 havde fået frataget deres ret til hurtig adgang til forsikringen.

Arbejdsministeriet har imidlertid ikke på det foreliggende grundlag ment det muligt — mod et almindeligt ønske om forlænget gyldighed — at fremsætte konkrete forslag til en permanent ordning af nyuddannedes ret til understøttelse, hvorfor det foreslås at forlænge overgangsperioden med yderligere 1 år.